

Къде си роден?

Роден съм в Добрич. Един град, който много обичам и който има специално място в моя живот, свързват ме хиляди спомени – и прекрасни, и трудни моменти.

Там съм отрасъл, прекарал детството и завършил средното си образование.

С какво свързваш детството? Имаш ли хубави спомени?

Детските години ги свързвам със свобода, безгрижие, смях и забава. Безметежни игри и приятелства. Децата от целия квартал се събирахме да играем пред блока тенис или футболни мачове, на които палехме факли, за да изглежда по-церемониално. Търкаляли сме се цели в снега, катерихме се по дърветата, целихме с джанки преминаващите. Събирах всички улични животни у дома, за ги храня и лекувам. Измисляхме си щури игри, с които се забавлявахме до късно вечерта – криеница, гоненица и т.н.

Не исках да ходя на предучилище и родителите ми уважиха това решение. Дадох ми ключ за вкъщи и имах пълната свобода. Цял ден съм обикалял квартала, поради което познавах абсолютно всички живущи и работещи наоколо. Много приятелства създадох. Непрестанно ходех на гости на съученици и съседи.

Спомням си един следобед имаше проливен дъжд. Аз и моята дружинка се събухме и джапахме боси по улицата. Беше вълшебно.

Имах още една любима игра. Тя беше запазена лична територия, която семейството ми уважаваше. Разигравах предварително подготвени сценарии, които играех - влизях от роля в роля преминавайки през всички сцени. Малко налудничаво отстрани, но за мен съвсем нормално.

Много е важна средата, в която растеш. Да бъде подкрепяща, да има взаимност и разбиране. Мога да кажа, че съм късметлия – с прекрасно семейство.

А училище? Спомняш ли си първия учебен ден?

Първия ми 15 септември си го спомням много добре – плачех и не исках да започва училище. После се обърнаха нещата – плачех на финала на всяка учебна година. Така отлетяха 11 години в СОУ „П. Р. Славейков“, а 12 клас завърших в СОУ „Климент Охридски“.

Много щури години, изпълнени с вълнения от всякакво естество.

Обучавах се в журналистическа паралелка и като част от практическата насоченост на обучението реализирахме предавания в местната телевизия, имахме радио предаване, стажувахме в регионалните вестници. Непрестанно имаше специални гости и публични лица, с които ни беше интересно да се

срещаме и участвахме в подготовката и реализацията на тези събития. На много неща ни научи и най-важното – беше ни интересно. Всичко беше като игра, която мисля, че продължава и сега.

В училище изобилствах от активности – бях част от литературен клуб и вокална група, посещавах курсове по компютърна грамотност, манекенство, актьорско майсторство и изобразително изкуство, участвах в отбора по волейбол и хандбал.

И днес съчетавам нещата, които са ми интересни. Всеки ден е различен и пълен с възбуждения и срещи, които носят вдъхновение.

Студентските години как бяха?

Дойдох в София, за да уча в УНСС – направление „Икономика и бизнес“. Бяхме повече от 150 човека от цяла България. Срещата с толкова много различни хора, с които говорихме различни диалекти беше страшно любопитна и обогатяваща.

Студентският живот, разбира се, кипеше подобаващо. Мога да кажа, че съм бохем.

Завърших „Икономика на човешките ресурси“ - една интересна специалност, която ми е изключително полезна в практиката. След това ме приеха „Мениджмънт в сценичните изкуства“ в НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“. Междувременно съм минал през редица обучения и сертифицирани курсове. А още в първи курс започнах работа в Театър 199, който ме привлече и ми беше притегателен център.

Разкажи ни за театъра?

Театърът винаги под една или друга форма е присъствал в живота ми. Специално в Театър 199 започнах работа след интервю. И така вече 12 години. Първо на касата, а след това като експерт „Връзки с обществеността“. Работата ми е свързана основно с комуникация – зрители, екип, творци. И от това общуване имам нужда. Грижа се за публичния облик на театъра и маркетинга, а като моя лична кауза бих изтъкнал – отглеждането и въвличането на публиката в театралния салон.

Тук зрителите са взискателни към афиша. Театърът няма щатна творческа трупа, а творците се събират на проектен принцип. Има свобода, творческа атмосфера, среща на единомишленици. Нестандартен театър, който има специално място на театралната карта на страната.

Думата „работа“ не я използвам, когато се касае за Театър 199, защото тук става въпрос за нещо повече от необходимия професионализъм. За истинска любов и страст, които е истински късмет да откриеш. Да намериш себе си. В представлението „Приятнострашно“ се казва, че си меним цветовете, е моят най-истински цвят е в Театър 199.

Много е важно да търсим и да откриваме какво ни прави щастливи и ни носи смисъл. За себе си съм разпонал. Човек трябва да е с отворени сетива и да разпознава знаците по пътя си.

Истинските важни неща се случват, отново цитат от „Приятнострашно“.

Това е ли е твоята философия за живота?

Разбирането за живота ми се основава на идеята, че той е лимитиран и сме на тази земя за изключително кратко време. Важно е това време да го осмислим, както всеки намери за добре. И днешните проблеми, утре може да не са актуални. Не трябва да се фокусираме върху тях.

Важно е да се насладим на живота с всички възможни сетива и да усетим цялата палитра от емоции. Това е толкова прекрасно!

А спомняш ли си интересна история свързана с театъра?

Театър 199 е специално място. Бутиково пространство, което вече повече от 55 години среща талантиливи творци с прекрасната публика. И този обмен на енергии е създал много красиви истории, които крие в лабиринтите си театралното мазе и най-вече обич, която стои в сърцевината.

Много, много спомени има. Театърът се намира в подземие и съответно при проливни дъжове, често се случват наводнения. Сега по-малко, отколкото преди, заради усъвършенстването на помпите.

Много пъти заедно целия екип на театъра е отводнявал пространството – с парцали, кофи, живи вериги, помпи, за да може максимално да се избегнат щети и да се играе планираното представление. Случвало се е и да падне премиера – „Семеен съвет“. Тогава обаче единия от актьорите – Георги Спасов, беше рожденик, та след като приключи акцията по отводняването, започна празника.

Много празници заедно имаме. По време на локдауна през 2020 г. имаше възможност да прегледаме архива отново и наистина установихме колко прекрасни моменти има театъра. Имало е и трудности, разбира се, но те се преодоляват, когато хората са заедно. Най-тъжното, което установихме е, че страшно много хора вече ги няма.

Друг спомен, който няма да забравя е предложението за брак, което организирахме след представлението на „Вечерен акт“. Много вълнуващ момент, който вярвам, че и зрителите няма да забравят.

Много и все прекрасни спомени имаме и от моноспектакъла на Татяна Лолова – Duende, с който непрестанно пътувахме из страната и чужбина.

Най-хубаво е, когато се съберем екипът на театъра и диалогът, така протича, че използваме реплики само от представленията на театъра, защото повечето ги знаем наизуст. Ако има някой страничен наблюдател, който не е изгледал поне половината афиш по три пъти, ще му се стори странно. Масонска работа е театърът.

Имаш ли любими представления?

Всеки спектакъл, който ме е развълнувал ми е скъп. Има постановки, които имам емоционалната необходимост да гледам отново и отново.

Интересна ли ти е преподавателската дейност?

Това е едно ново поле за изява и начин за комуникация, които открих че са ми изключително интересни и вълнуващи. Общуването и обмена на идеи са много вдъхновяващи. Това е любопитна, но и отговорна дейност. Освен че трябва да дадеш практическо или теоретично познание, ти трябва да бъдеш вдъхновител.

Бях поканен от проф. д-р Момчил Георгиев, който ръководи програмата „Мениджмънт в музикалните индустрии“ да преподавам в Национална музикална академия „Проф. Панчо Владигеров“. Разработихме дисциплината „Музикалните индустрии и дигиталната среда“, в която имах възможността да се срещна с прекрасни студенти.

Правя докторантура в НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“ на тема „Дигитален маркетинг и комуникации в сценичните изкуства“ с научен ръководител проф. д-р Лидия Върбанова. Благодаря за тази докторантура и на проф. Снежина Танковска.

Проблематиката ми е интересна, тъй като я работя и проучвам. Наближавайки 30 години трябваше да направя нещо рязко смислено. Смея да твърдя, че имам аналитично и критично мислене и умея да правя взаимосвързки. Като част от подготовката пиша научни статии и участвам във форуми.

Какво правиш в свободното си време?

Обичам да ходя на театър, кино, изложби, концерти. Чета предимно художествена литература. Следя клубния живот и изявиите на любимите ми изпълнители.

Любими книги – „Престъпление и наказание“ от Достоевски, цялата поредица на Фредрик Бакман и Нарине Абгарян, „Крадецът на книги“ от Зюсак, „Еlegantността на таралежа“ от Барбери, „Ужасно силно, адски близо“ от Джонатан Сафран Фоер.

Разтоварвам като слушам предимно джаз музика.

Обичам да се разхождам и да наблюдавам промяната в града, в други времена бих се нарекал фланьор.

Какво те натъжава?

Загубата на близки и необходими хора, липсата на надежда.

Притесняваме липсата на справедливост и неконтролируемата агресия у човека.

За какво мечтаеш?

Повече пътуване по света – Япония ми е интересна страна, в Южна Америка и Австралия също бих искал да кацна.

За всеки нов ден.